

“ Κι ακολουθάς και συ νεκρός κι ο κόμπος του λυγμού μας
δένεται κόμπος του σκοινιού για το λαμό του οχτρού μας.
Κι ως τόθελες (ως τόλεγες τα βράδια με το λύχνο)
ασκώνω το σκεβρό κορμί και τη γροθιά μου δείχνω.
Κι αντίς τα άφταιγα στήθια μου να γδέρνω δες, βαδίζω
και πίσω από τα δάκρυα μου τον ήλιο αντικρίζω.
Γιέ μου, στ αδέρφιά σου τραβώ και σμίγω την οργή μου,
σου πήρα το τουφέκι σου κοιμήσου, εσύ, πουλί μου.”

Οι τελευταίοι στίχοι από τον “Επιτάφιο” του κομμουνιστή ποιητή Γιάννη Ρίτσου, στέλνονται μαζί με τις σφαίρες μας στην ισραηλινή πρεσβεία ,ως ελάχιστη ένδειξη συμπαράστασης στον αντιστεκόμενο παλαιστινιακό λαό. Οι στίχοι αυτοί, βγαλμένοι από τους αγώνες του πολύπαθου ελληνικού λαού, αποτελούν μια διαχρονική παγκόσμια κληρονομιά, γι αυτό, ακόμα και σήμερα έχουν τη δυνατότητα να αφηγούνται τις εικόνες που καταφθάνουν από την μαρτυρική Παλαιστίνη. Ο “Επιτάφιος”, μας υπενθυμίζει το αίμα που έχυσε ο ελληνικός λαός διεκδικώντας την ελευθερία του, μας υπενθυμίζει την υποχρέωση να μην λησμονούμε όσους λαούς χύνουμε σήμερα το δικό τους αίμα.

Η επίθεσή μας, εκπλήρωσε ένα τμήμα του χρέους μας απέναντι στο παλαιστινιακό λαό, που επιζητά τη διεθνοιστική στήριξη στον ηρωικό αγώνα του. Αναμφίβολα αυτή η επίθεση, αποτέλεσε μια αντικειμενική δικαιοπραξία αφού στο στόχαστρο μπήκε ίσως η μεγαλύτερη δολοφονική μηχανή του πλανήτη. Όμως, ταυτόχρονα στο στόχαστρο μπήκε και η απάθεια, αφού, εδώ και περίπου έναν αιώνα διαπράττεται η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού μπροστά στα μάτια των δυτικών-δημοκρατικών κρατών. Η επαίσυκτη συναίνεση του δυτικού κόσμου στο έγκλημα κατά των παλαιστινίων αποτελεί και το τέλος κάθε επίφασης περί μεγαλείου του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού. Η βαρβαρότητα που συντελείται εις βάρος ενός λαού, χωρίς καμία αντίδραση από τους διεθνείς οργανισμούς, αποτελεί τη περίτρανη απόδειξη ότι ο δυτικός κόσμος είναι συννενοχος στη σφαγή των παλαιστινίων. Οι πανανθρώπινες αξίες που επαίρεται ότι προσβέυει ο δυτικός κόσμος φαίνεται ότι δεν επαρκούν και για τους κολασμένους παλαιστίνιους, γι αυτό αφήνονται αβροθήτοι να σφαγιάζονται στο έλεος των ισραηλινών. Όμως, όπου δεν φτάνουν οι κουρελιασμένες αξίες των δυτικών φτάνει το κουράγιο και η αξιοπρέπεια του παλαιστινιακού λαού που μάχεται με ανυπέβλητο ηρωισμό απέναντι στην υπεροπλία της ισραηλινής πολεμικής μηχανής. Το θαύμα της παλαιστινιακής αντίστασης αποτελεί το λαμπερό φάρο ενός άλλου πολιτισμού που γεννιέται μέσα στο πόλεμο και τη δυστυχία, του λαϊκού πολιτισμού της αλληλεγγύης και του αγώνα. Ότι έχει κερδίσει ο παλαιστινιακός λαός, όπως και κάθε λαός που αγωνίζεται, είναι κερδισμένο με τις δικές του λιγιστές δυνάμεις, με το δικό του αίμα. Και αυτό δεν μπορεί παρά να μας κάνει να υποκλινόμαστε με αμέριστο σεβασμό μπροστά του.

Η αλληλεγγύη στο παλαιστινιακό λαό αποτελεί ύψιστο καθήκον του επαναστατικού διεθνισμού αφού, στη Παλαιστίνη συγκεντρώνονται όλα τα χαρακτηριστικά μιας αποκάλυπτης υπεριαστικής επέμβασης. Η κατάσταση κατοχής, αποκλεισμού και πολέμου που βιώνουν οι παλαιστίνιοι από το Ισραήλ, στο όνομα των αμερικάνικων συμφερόντων για έλεγχο των πετρελαίων, σκιαγραφεί μια συνθήκη γεωπολιτικής βίας ως μέσο εξασφάλισης της πλανητικής ηγεμονίας των ΗΠΑ. Άλλωστε, ο έλεγχος της μέσης ανατολής, ως κύριος κόμβος παραγωγής και μεταφοράς πετρελαίου προς τη δύση, αποτελεί και το κύριο λόγο της διαχρονικής αστάθειας στη περιοχή, αφού, η αφαίμαξη των πετρελαιοπαραγωγών χωρών προϋποθέτει πολεμικά μέσα επέμβασης. Ο ρόλος του Ισραήλ, ως φυτεμένο κράτος στην υπηρεσία των ιμπεριαλιστών (αρχικά Αγγλία, στη συνέχεια ΗΠΑ) είναι να διασφαλίζει, με το αζημίωτο, την καθορισμένη τάξη πραγμάτων απέναντι στον αραβικό κόσμο.

Το 1916, ενώ βρισκόταν σε εξέλιξη ο Α παγκόσμιος πόλεμος, υπογράφεται η συμφωνία Σάϊκς-Πικό με την οποία διαμοιράστηκε η μέση ανατολή ανάμεσα στους Γάλλους και στους Βρετανούς, προσαρτώντας ένα στρατηγικό γεωγραφικό σημείο που άνηκε στη υπό κατάρρευση οθωμανική αυτοκρατορία. Η συμφωνία αυτή προέβλεπε τον έλεγχο τμημάτων της Συρίας και του Λιβάνου από τους Γάλλους ενώ τμήματα του Ιράκ, της Παλαιστίνης και της Εγγύς Ανατολής θα έμειναν υπό βρετανική κυριαρχία με την Παλαιστίνη, λόγω των άγιων τόπων, να τίθεται στο σύνολο της κάτω από διεθνή έλεγχο. Κομμάτι της συμφωνίας αυτής ήταν και η δημιουργία ενός ανεξάρτητου αραβικού κράτους, κάτι που αποτελούσε υπόσχεση των βρετανών προς τα Αραβικά έθνη (συμφωνία Χουσεϊν-ΜακΜάον), με την προϋπόθεση τη εξέγερσή τους απέναντι στους τούρκους οι οποίοι είχαν συμμαχήσει κατά τη διάρκεια του πολέμου με τους Γερμανούς. Όμως, αυτή η υπόσχεση αναιρείται, όταν το 1917 οι Βρετανοί συμμαχώντας με τη σιωνιστική ομοσπονδία (Βάιζμαν, Ρότσιλντ) θέτουν τις βάσεις για μια εβραϊκή εστία στα παλαιστινιακά εδάφη. Έτσι, η περίφημη διακήρυξη Μπάλφορ(Νοέμβριος του 1917), που εξέφραζε την υπόσχεση εγκατάστασης Εβραϊκού κράτους εις βάρος των παλαιστινίων, και υιοθετήθηκε απόλυτα από τις συμμαχικές δυνάμεις, αποτέλεσε την ιστορική αφετηρία για τα γεγονότα που διαδραματίζονται στη περιοχή μέχρι και σήμερα. Η επιλογή των Βρετανών να στηρίζουν το σιωνισμό αφορούσε την προάσπιση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων τους, αφού με όχημα τους εβραίους η Βρετανία θα υφάρπαζε από τη Κοινωνία των Εθνών τη συνολική επικυριαρχία της Παλαιστίνης, αναιώνοντας τη συμφωνία Σάϊκς-Πικό, με στόχο τον έλεγχο των ενεργειακών πόρων της περιοχής. Από το 1918, όταν η κοινωνία των εθνών δίνει “ εντολή” παραχώρησης της Παλαιστίνης στη Βρετανία, συγκροτούνται και οι πρώτες αντιτάσεις απέναντι στη φιλοσιωνιστική πολιτική που επέτρεπε την μαζική εξαγορά γης και τη μετανάστευση εβραίων στα αραβικά εδάφη, με βραχυπρόθεσμο στόχο την εκδίωξη των παλαιστινίων και τη δημιουργία εβραϊκού κράτους. Έτσι, οι κύριες μάζες του παλαιστινιακού πληθυσμού που αποτελούνταν από αγρότες(60% του πληθυσμού), με την αποικιοκρατία μετατρέπονται σε ανθρωπίνα λάφυρα των προγράδων και των σιωνιστών, αφού, η μαζική εξαγορά γης τους στερούσε το μοναδικό πεδίο εργασίας, περιθωριοποιώντας τους στην ανέχεια. Με τη φτώχεια να εξαπλώνεται, δημιουργούνται και οι πρώτες πολιτικές οργανώσεις, ενώ ξεσπούν και οι πρώτες διαδηλώσεις και αματηρές εξεγέρσεις (1921, 1929) που μετατρέπουν το παλαιστινιακό σε παναραβικό ζήτημα, αναγκάζοντας τους Βρετανούς σε μια προσηματική αναδύλωση της πολιτικής τους. Έτσι, η απόπειρα αποκλιμάκωσης των αντιστάσεων με τη λεγόμενη “λευκή βίβλο”, που εξέδωσε ο Βρετανός υπουργός αποικιών Πάφφλντ το 1930, προέβλεπε τον περιορισμό της εξαγοράς γης και μετανάστευσης των Εβραίων, κάτι που τελικά δεν

εφαρμόστηκε ποτέ. Η ακύρωση της “Λεύκης βίβλου” ήταν προϊόν πίεσης των φιλοσιωνιστικών κυβερνητικών εταίρων της Βρετανίας (κόμμα φιλελευθέρων) που άσκησαν βέτο, αποκαλύπτοντας έτσι τον επιτελικό ρόλο των σιωνιστών στην εξωτερική πολιτική της χώρας, άρα, και τη βαθιά επιρροή τους στο αποικιοκρατικό οικοδόμημα. Με δεδομένη τη φιλοσιωνιστική θέση των Βρετανών, οι αντιστάσεις και στη δεκαετία του ‘30 οζύνονται με αποκορύφωμα την εξέγερση του 1936-39. Με πρωτοπόρο στην ένοπλη πάλη τον Ιζ αλ-Ντιν αλ Κασάμ, ο οποίος το 1933 κήρυξε ανταρτοπόλεμο στους Εβραίους αλλά και στους Βρετανούς στρατιώτες ,η μαχητικότητα της παλαιστινιακής αντίστασης διαμόρφωσε ένα πιο μετωπικό χαρακτήρα. Η λαϊκή απήχηση του αλ Κασάμ, που ξεσήκωνε τους παλαιστίνιους καλώντας τους μαζικά σε ένοπλη αντιπαράθεση με τους αποικιοκράτες, έβαλε τα θεμέλια της ένοπλης και ενωμένης πάλης, διαμορφώνοντας ένα νέο πολιτικό χάρτη στην αντίσταση. Ο θάνατος του αλ Κασάμ, που σκοτώθηκε το 1935 από Βρετανούς στρατιώτες, άφησε την ενότητα ως παρακαταθήκη στην ηγεσία της παλαιστινιακής αντίστασης, η οποία προβαίνει σε κινήσεις οξύνησης του αγώνα μπροστά στο κοινό σκοπό της απελευθέρωσης. Έτσι, τον Οκτώβρη του 1936 η ενωμένη αντίσταση καλεί σε γενική απεργία η οποία παίρνει πανεθνικές διαστάσεις και αντιμετωπίζει την άγρια καταστολή με δεκάδες νεκρούς. Και ενώ για περίπου έξι μήνες η εξέγερση είχε ανασταλεί, με την παρέμβαση αράβων βασιλιάδων(Σαουδικής Αραβίας, Ιράκ και Υπεριορδανίας) έχοντας ως πρόσχημα το πόρισμα των Βρετανών (πόρισμα Πηλ) για μια λύση στο παλαιστινιακό, οι συγκρούσεις αναζωπυρώνουν λόγω της φαιδρότητας των βρετανικών προτάσεων που ουσιαστικά νομιμοποιούσαν και πάλι τα σιωνιστικά σχέδια αποικισμού. Έτσι, μπροστά στη βία και τις διπλωματικές παλινωδίες των βρετανών, το 1937 χιλιάδες παλαιστίνιοι καταφεύγουν στην ένοπλη πάλη δημιουργώντας εστίες εθνικοαπελευθερωτικού πολέμου. Με αυτό τον τρόπο δημιουργείται μια εμπόλεμη συνθήκη η οποία αντιμετωπίζεται από τους Βρετανούς με την στρατιωτική καταστολή του κινήματος. Απαγόρευση μετακινήσεων , μαζικές εκτελέσεις, απαχνοισμοί, βασανιστήρια, συλλήψεις και απελάσεις ήταν η απάντηση στη μεγαλειώδη εξέγερση που τελείωσε το 1939, με το παλαιστινιακό λαό αποδιοργανωμένο και παραδομένο στη βρετανική κατοχή.

Μετά τον ‘Β παγκόσμιο πόλεμο η Βρετανία, αν και νικήτρια, είχε αποδυναμωθεί στρατιωτικά και κυρίως οικονομικά. Ο ανταγωνισμός μεταξύ των νικητών, με τον ενδοιμπεριαλιστικό χαρακτήρα που είχε μεταξύ ΗΠΑ-Αγγλίας αλλά, και τον αντικομμουνιστικό μεταξύ των προηγούμενων και της ΕΣΣΔ, ήταν δεδομένο πως θα δημιουργούσε νέες παγκόσμιες ανακατατάξεις. Όμως, η ζωτικής σημασίας, για τον βρετανικό ιμπεριαλισμό, παραμονή στη κορυφή της παγκόσμιας κατάταξης καθοριζόνταν και από τη δυνατότητα να διατηρεί τις αποικίες του. Ειδικότερα, η περιοχή της Μέσης Ανατολής αποκτούσε μια ιδιαίτερη βαρύτητα όχι μόνο σαν ενεργειακός κόμβος αλλά και σαν γεωγραφικό σύνορο της ΕΣΣΔ, η οποία, έμπαινε δυναμικά στο γεωπολιτικό ανταγωνισμό της περιόδου διεκδικώντας τις δικές της σφαίρες επιρροής. Έτσι, η παραμονή των Βρετανών στη πλανητική ηγεμονία, αφορούσε πλέον και τη δυνατότητα αναχαίτισης του “κομμουνιστικού κινδύνου”, που αποτέλεσε την επωδή της ψυχροπολεμικής περιόδου, αφού, η οποία ενδεχόμενη συμμαχία αραβικών κρατών με την ΕΣΣΔ, θα σήμαινε την επισφαλή αναπαραγωγή των συμφερόντων της δύσης στη περιοχή. Από την άλλη, η ανταγωνιστική προς τους Βρετανούς δύναμη των ΗΠΑ, που βγήκε από τον πόλεμο με τις λιγότερες απώλειες, παραδοκούς για να αναλάβει τα ηνία της ιμπεριαλιστικής μηχανής, χρησιμοποιώντας την οικονομική και στρατιωτική της υπεροχή. Έτσι, οι ΗΠΑ με τη λήξη του πολέμου, υπηρετώντας τους γεωστρατηγικούς σχεδιασμούς τους, εισβάλλουν με οικονομικά μέσα στις κατεστραμμένες ευρωπαϊκές

χώρες δημιουργώντας προτεκτοράτα(όπως η Ελλάδα),τα οποία, λειτουργούν και ως γεωγραφικές ζώνες άμυνας απέναντι στην ΕΣΣΔ. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η ανάγκη οικονομικής ανασυγκρότησης των κρατών μεταπολεμικά, περνούσε μέσα από τα κεφάλαια των ΗΠΑ, κάτι που σήμαινε τη σταδιακή εγκαθίδρυση των αμερικανών σε κυρίαρχη ιμπεριαλιστική δύναμη. Όμως, το σχέδιο Μάρσαλ, που εκπόνησαν οι ΗΠΑ για την ανοικοδόμηση της Ευρώπης στοχεύοντας στην εξάρτηση των δανειζόμενων κρατών, αφορούσε και τη Βρετανία σε ποσοστό 25% των συνολικών κεφαλαίων, το οποίο δόθηκε υπό την προϋπόθεση εγκατάστασης αμερικανικών μαχητικών στις βρετανικές στρατιωτικές βάσεις, αύξησης πολεμικών δαπανών και πλήρους ελέγχου των πυρηνικών της όπλων. Έτσι, οι Βρετανοί ως άμεσα εξαρτώμενοι από την αμερικανική βοήθεια υποβαθμίστηκαν στη παγκόσμια κατάταξη, αφού ήταν αδύνατο να συγχρονίσουν τη μακροπρόθεσμη οικονομική τους ανασυγκρότηση, με την αναχαίτιση της σαρωτικής επέλασης των ΗΠΑ. Με αυτά τα δεδομένα, οι Βρετανοί ομολογούσαν, μέσω του πρωθυπουργού Κλέμεντ Άτλι, την οικονομική τους αδυναμία να υπερασπιστούν σε ενδεχόμενο πόλεμο τη στρατηγική βάση της Αιγύπτου (διώρυγα του Σουέζ), ανοίγοντας το δρόμο στη σταδιακή αποδέσμευσή τους από την ευρύτερη περιοχή. Έτσι, οι ΗΠΑ, αναγνωρίζοντας τη στρατηγική θέση της Μέσης Ανατολής και την αδυναμία της Βρετανίας να υπερασπιστεί τα συμφέροντα της δύσης απέναντι στην ΕΣΣΔ, δημιούργησαν τους όρους ενός νέου ιμπεριαλιστικού status, που αφορούσε και τη δημιουργία ενός εβραϊκού κράτους. Μέσα στους σχεδιασμούς των ΗΠΑ η σημασία ενός ισραηλινού κράτους στη περιοχή βρισκόταν, αρχικά, όχι τόσο στη μεταφορά πετρελαίου(μόνο το 6% των εισαγωγών προέρχονταν από τη Μέση Ανατολή), αλλά σαν κράτος ανάχωμα στην ΕΣΣΔ, η οποία, επιχειρούσε τη σύνδεση με τον αραβικό κόσμο κυρίως μέσω της στήριξης των απελευθερωτικών κινημάτων που ξεπήδουσαν στη περιοχή (Συρία, Λίβανος). Έτσι, δια στόματος Τρούμαν, ο οποίος στηριζόταν από το σιωνιστικό λόμπι των ΗΠΑ, ξεκινούσε οι διεργασίες για άρση του περιορισμού των εβραίων που μπορούσαν να εγκατασταθούν στη Παλαιστίνη, σε αντίθεση με τους βρετανούς οι οποίοι από το 1939 και με το τέλος της εξέγερσης, πρότειναν μια συμβιβαστική λύση οριοθετημένης μετανάστευσης.

Η στροφή του σιωνιστικού κινήματος προς τις ΗΠΑ, τη μεταπολεμική περίοδο, εδράζονταν στην ανεπαρκή διαχείριση του Εβραϊκού ζητήματος από τους Βρετανούς, οι οποίοι λόγω των οικονομικών τους συμφερόντων και με τον αραβικό κόσμο δεν εφάρμοζαν στο έπακρο τους σιωνιστικούς σχεδιασμούς. Έτσι, οι σχέσεις μεταξύ σιωνιστών και Βρετανών, οι οποίες υποδαυλιζόνταν από τις ΗΠΑ αλλά και την ΕΣΣΔ, τη δεκαετία του 1940 γίνονται απόλυτα εχθρικές. Το 1946, συγκροτείται μια αγγλοαμερικανική εξεταστική επιτροπή, η οποία δημοσιοποιεί ένα σχέδιο επίλυσης (σχέδιο Γκρέι-Μόρισον) που περιελάμβανε τη τριχοτόμηση της Παλαιστίνης σε περιφέρειες (Εβραίοι, Άραβες και Άγιοι τόποι) το οποίο πυροδοτεί ακραίες αντιδράσεις απ' τους σιωνιστές, και πάλι δια στόματος Τρούμαν που ασκεί βέτο στην απόφαση, λόγω της μη αναγνώρισης εβραϊκού κράτους. Οι ένοπλες εβραϊκές ομάδες(Χαγκάνα, Ιργκούν και Λέχι) που δρούσαν ήδη εναντίον των βρετανών χτυπώντας υποδομές, σκοτώνοντας στρατιώτες και μεταφέροντας παράνομα εβραϊούς εποίκους στη Παλαιστίνη, προβαίνουν σε ανατίναξη όλων των γεφυρών που συνέδεαν τη Παλαιστίνη με τις γύρω περιοχές αλλά και στην ανατίναξη ξενοδοχείου που διέμεναν αξιωματούχοι του βρετανικού στρατού. Το 1947 έγινε η όχαιτη απόπειρα διευθέτησης του ζητήματος με προτάσεις(διεθνής επιτήρηση στη Παλαιστίνη μέχρι τη δημιουργία διεθνικού κράτους, ελεγχόμενη μετανάστευση εβραίων), που δεν έγιναν δεκτές από καμία πλευρά με αποτέλεσμα την θεσμική έκκληση προς τον ΟΗΕ. Ουσιαστικά, αυτή η επιλογή των Βρετανών

αποτελέσει μια ομολογία αδυναμίας όχι μόνο για διευθέτηση, αλλά, και για συνέχιση της αποικιοκρατικής της πολιτικής στη Μέση Ανατολή. Έτσι, οι ΗΠΑ διεκδικώντας το κενό χώρο των βρετανών δρομολόγησαν, μέσω του ΟΗΕ, τη διεκπεραίωση των ιμπεριαλιστικών σχεδίων που αφορούσαν την εγκαθίδρυση της ηγεμονίας τους στη Μέση Ανατολή. Μέσα από μια σκοτεινή διαδικασία πιέσεων και εκβιασμών, το Νοέμβριο του 1947 η γενική συνέλευση του ΟΗΕ αποφάσισε, για λογαριασμό των αμερικανών, τη διχοτόμηση της Παλαιστίνης, αφού, υπερψήφισαν τα 2/3 των κρατών, ανάμεσα τους και η ΕΣΣΔ. Η επιλογή της ΕΣΣΔ για συναίνεση στη διχοτόμηση της Παλαιστίνης αφορούσε ένα (εγκληματικό) γεωπολιτικό σχεδιασμό, που υποτίθεται θα εξυπηρετούσε τις αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις στη Μέση Ανατολή. Σύμφωνα με αυτόν, η δημιουργία εβραϊκού κράτους θα αποτελούσε εστία ενάντια στους βρετανούς, αφού η περιοχή παρέμενε υπό την εντολή τους, τόσο από τη πλευρά των εβραίων που είχαν πόλεμο μαζί τους, όσο και από τη πλευρά των αράβων που θα τους στιγματίζαν ως υπαίτιους της κατοχής. Με αυτόν τον τρόπο, η γενικότερη αποσταθεροποίηση που θα προκαλούσε στη περιοχή ένα εβραϊκό κράτος, με συρράξεις και πολέμους, θα εξυπηρετούσε τα σχέδια της ΕΣΣΔ για είσοδο στη Μέση Ανατολή ως αντίπαλο δέος των ιμπεριαλιστών. Όμως, η πραγματικότητα της διχοτόμησης επέφερε ένα απάνθρωπο ιμπεριαλιστικό έγκλημα κατά των παλαιστίνων, αφού η απόφαση προέβλεπε τη παραχώρηση του 43% των εδαφών στους άραβες(που αποτελούσαν τα 2/3 του πληθυσμού) και το 57% στους εβραίους, δημιουργώντας μια συνθηκική διωγμού για τους ηγεγείς πληθυσμούς. Με την ανακοίνωση της διχοτόμησης οι εβραϊκές ένοπλες ομάδες προβαίνουν σε σχεδιασμούς εκκαθάρισης των παλαιστίνων που αρνούνται να εγκαταλείψουν τα εδάφη τους. Τον Απρίλη του 1948, με αφορμή την βραχύβια αναδιύλιση των ΗΠΑ σε σχέση με το καθεστώς εποπτείας της Παλαιστίνης(επαναφορά πρότασης για διεθνή επιτήρηση), οι σιωνιστές θέτουν σε εφαρμογή το σχέδιο Δ, με το οποίο ξεκινά η εθνοκάθαρση των παλαιστίνων. Ένοπλες ομάδες με επικεφαλής τη Χαγκάνα εισβάλουν σε πάνω από 100 χωριά και σφαγιάζουν τους κατοίκους, ενώ την ίδια στιγμή καταλαμβάνουν τις σημαντικότερες παλαιστινιακές πόλεις (Χάιφα, Γιάφα, Τιβεριάδα, Σάφεντ και Ακρα) εκτοπίζοντας συνολικά πάνω από 300 χιλιάδες παλαιστίνους. Στις 15 Μαΐου του 1948 και μια μέρα μετά την επίσημη ίδρυση του κράτους του Ισραήλ, στρατεύματα έντε αραβικών κρατών (Συρία, Λιβάνου, Ιορδανίας, Αιγύπτου και Ιράκ) κηρύττουν πόλεμο με στόχο τη διάλυση του νεοϊδρυθέντος αιωνιστικού κράτους. Η άμεση στήριξη των ΗΠΑ, αλλά, και η στρατιωτική ετοιμότητα των ισραηλινών είχε σαν αποτέλεσμα, ύστερα από περίπου έξι μήνες εχθροπραξιών, μια επιβλητική νίκη έναντι των αράβων. Οι συνέπειες αυτού του πολέμου, ήταν πως οι παλαιστίνιοι πλέον κατείχαν μόνο το 23% των εδαφών τους, αφού, ένα τεράστιο κύμα ανθρώπων (900 χιλιάδες) είτε εγκλωβίστηκαν στη "πράσινη γραμμή"(Λωρίδα της Γάζας, Δυτική Όχθη) που ορίστηκε από την ανακωχή, είτε εγκαταστάθηκαν σε καταυλισμούς προσφύγων. Και ενώ το ζήτημα για την αποκατάσταση των προσφύγων ήταν στην αρμοδιότητα του ΟΗΕ, που υποτίθεται επέβαλε τον επαναπαρισμό τους (ψήφισμα 194), ουσιαστικά οι παλαιστίνιοι εγκαταλείφθηκαν μέσα στις νεοσαγαγερόμενες παραγκουπόλεις, που χτίστηκαν ως επίφαση ανθρωπιστικής βοήθειας. Την ίδια στιγμή, το ισραηλινό κράτος γίνεται δεκτό ως μέλος του ΟΗΕ και επιβάλει τη σιωπή γύρω από το θέμα των προσφύγων, προσβλέποντας στη προσάρτηση των ερημωμένων περιοχών. Πράγματι, το Ισραήλ ξεκινά μια εκστρατεία δήμευσης της γης ψηφίζοντας νόμους(νόμος του 1950), μπροστά στα μάτια του δυτικού κόσμου, για απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας των προσφύγων αλλά και εξουσιοδότηση του στρατού(νόμος του 1953) να χρησιμοποιεί κατά το δοκούν τα χωριά και τα αγροκτήματα των

παλαιστίνων που πλέον επιβίωναν στα στρατόπεδα προσφύγων της Ιορδανίας, της Συρίας και του Λιβάνου.

Το κράτος του Ισραήλ έχει δεχθεί από τις ΗΠΑ, από το 1948 μέχρι σήμερα, πάνω από 30 τρισεκατομμύρια δολάρια ως δωρεάν οικονομική βοήθεια και περίπου άλλα τόσα ως δωρεάν στρατιωτική βοήθεια, αποδεικνύοντας το ρόλο του σαν έμμισθος σύμμαχος του δυτικού ιμπεριαλισμού. Όμως, πέρα από τη γεωπολιτική αξία του ισραηλινού κράτους, υπήρξε και η ιδεολογική, που αφορούσε την επίφαση περί προαιώνιας παρουσίας των εβραϊκών πληθυσμών στη περιοχή. Έτσι, ο εθνικισμός του ισραηλινού κράτους, που επικαλούνταν θρησκευτικά κείμενα (Βίβλος) ως πρόσχημα για την κατοχή της Παλαιστίνης σαν ιστορική ιδιοκτησία του, εκφράστηκε με καθαρά πολεμικούς όρους στο όνομα της επανακατάκτησης των χαμένων εδαφών. Αυτή η ιδεολογική αφήγηση, που περιβάλλονταν από την αδιαμφισβήτητη ανάγκη του πολύπαθου εβραϊκού λαού να αποκτήσει μια πατρίδα, αποτέλεσε το άλλοθι για τη ταξική κυριαρχία κατά των παλαιστίνων. Η δημιουργία του ισραηλινού κράτους μπορεί να εκπληρώσει τους πατριωτικούς πόθους των εβραίων, όμως, ταυτόχρονα εκτόπιζε, δολοφονούσε και αφαίμασσε τους παλαιστίνους, ως προϋπόθεση της οικονομικής συγκρότησής του. Έτσι, η κατοχή της Παλαιστίνης εκφράστηκε, όπως ήταν φυσικό, και με καθαρά οικονομικούς όρους, αφού η εδαφική επέκταση του Ισραήλ εξασφάλιζε την κερδοφορία της πολεμικής του βιομηχανίας και την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων της περιοχής (γεωργία, αλιεία, πόσιμο νερό). Ο πόλεμος του 1967(πόλεμος των έξι ημερών), αφορούσε την επιδίωξη του ισραηλινού κράτους για απόλυτο έλεγχο των υδάτινων πόρων του ποταμού Ιορδάνη, που αποτελούσε τη βασική πηγή ύδρευσης της περιοχής. Με αφορμή τα έργα εκτροπής του Ιορδάνη από αραβικά κράτη, το Ισραήλ κηρύττει πόλεμο με τη Συρία, την Ιορδανία και Αίγυπτο, τον οποίο, με τη βοήθεια των αμερικανών κερδίζει αστραπιαία καταλαμβάνοντας τη χερσόνησο του Σινά, τα υψίπεδα του Γκολάν, τη Δυτική Όχθη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Ειδικότερα, η κατοχή της Δυτικής Όχθης αποτέλεσε μια στρατηγική επιλογή, αφού κατακτήθηκε ο έλεγχος των νερών(σε ποσοστό 80%), που διοχετεύονταν σε 100 χιλιάδες εποίκους αφήνοντας στο έλεος το ένα εκατομμύριο παλαιστίνους της περιοχής. Η επέκταση των ισραηλινών εδαφών είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός ακόμα προσφυγικού ρεύματος (400 χιλιάδες παλαιστίνιοι), οι οποίοι είτε εκτοπίζονται προς την Ανατολική Όχθη είτε προς τα γειτονικά αραβικά κράτη. Μέχρι το 1982, υπήρχαν πάνω από 2 εκατομμύρια παλαιστίνιοι που ζούσαν στα στρατόπεδα προσφύγων των αραβικών κρατών, υπό τη πλήρη εγκατάλειψη των Ενωμένων Εθνών που διατηρούσαν μια προσηματική εποπτεία. Η εγκατάλειψη αυτή, άνοιξε το δρόμο στις επιθέσεις κατά των οργανωμένων πια παλαιστίνων προσφύγων(δημιουργία Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης από το 1964), πρώτα στην Ιορδανία το 1970 (μαύρος Σεπτέμβρης) και αργότερα στον Λίβανο(1982). Πέρα όμως από την ιδιοποίηση των φυσικών πόρων, η οικονομία του ισραηλινού κράτους βασίστηκε και στην εργασιακή εκμετάλλευση των παλαιστίνων προλετάρων. Στα μέσα της δεκαετίας του 1970, οι παλαιστίνιοι αποτελούσαν το ¼ των εργατών της ισραηλινής βιομηχανίας και το 50% στην οικοδομή και τη γεωργία. Περίπου οι μισοί κάτοικοι της Γάζας και της Δυτικής Όχθης εργάζονταν στο Ισραήλ, αντιμετωπίζοντας εξευτελιστικές συνθήκες, με σχεδόν μηδενική και στρατιωτικά εποπτευόμενη εργασία.

Σήμερα, η βασικότερη έκφραση της ταξικής επιβολής αφορά τον αποκλεισμό της λωρίδας της Γάζας, που ισχύει από το 1991, και οξύνθηκε το 2007 με την εκλογή της Χαμάς. Η λωρίδα της Γάζας είναι η

μεγαλύτερη φυλακή του κόσμου, αφού το περίπου 1,5 εκατομμυρίων παλαιστίνιων που ζουν εκεί βιώνουν μια σταδιακή γενοκτονία μέσω του ισραηλινού ελέγχου των περασμάτων που τροφοδοτούν τις βασικές κοινωνικές ανάγκες. Από τα πέντε περάσματα της Γάζας (Ερέζ, Ναχάλ Οζ, Κάρνι, Σούφα και Κερεμέμ Σαλόμ) αλλά και τη Ράφα το Ισραήλ ελέγχει την είσοδο καυσίμων, ανθρωπιστικών αγαθών, επιβατών και τροφίμων εφαρμόζοντας μια πολιτική μειωμένης πρόσβασης στα βασικά αγαθά με στόχο την εξόντωση του παλαιστινιακού λαού. Με τη ανεργία να φτάνει το 45% και τη φτώχεια να αγγίζει το 80% του πληθυσμού της Γάζας, αλλά και με τη επιβολή μιας "ουδέτερης ζώνης" που ουσιαστικά απαγορεύει την εκμετάλλευση των υδάτινων και αγροτικών πόρων, οι συνθήκες ομοιάζουν με ένα, νέου τύπου, στρατόπεδο συγκέντρωσης. Η λεγόμενη "ουδέτερη ζώνη", αφορά ένα πλάτος περίπου 2 χιλιομέτρων ανάμεσα στα σύνορα της Γάζας και του Ισραήλ. Κατά μήκος των συνόρων η ζώνη αυτή περιλαμβάνει 27 χιλιάδες στρέμματα γης, τα οποία αποτελούν και το 30% της αγροτικής ζωής των παλαιστίνιων. Η "ουδέτερη ζώνη" ουσιαστικά χρησιμοποιείται για την εκκένωση του αγροτικού πληθυσμού της Γάζας, αλλά και ως όχημα για την επέκταση των ισραηλινών συνόρων, αφού, οι ισραηλινοί στρατιώτες εκτελούν τους απείθαρχους παλαιστίνιους αγρότες, καίνε τη γη τους και τη καταλαμβάνουν. Όμως, αντίστοιχη είναι και η κατάσταση στη Δυτική Όχθη όπου με "το τείχος του αίσχους" που περιφράσσεται η περιοχή από το 2002, έχουν εγκλωβιστεί περίπου 200 χιλιάδες παλαιστίνιοι στερούμενοι τις βασικές κοινωνικές ανάγκες της εργασίας, της νοσηλείας και της μετακίνησης. Το τείχος, που έχει καταδικαστεί ως παράνομο από το διεθνές δικαστήριο της Χάγης, διαγράφει μια ακτίνα 750 χιλιομέτρων περιμετρικά της Δυτικής Όχθης και 20 χιλιομέτρων στο εσωτερικό της, καταπατώντας 40% περισσότερο έδαφος από αυτό που, ούτως ή άλλως, έχει επιβληθεί στους παλαιστίνιους να κατοικούν μετά το πόλεμο του 1967. Στο εσωτερικό της Δυτικής Όχθης υπάρχουν 30 "ειδικόι" αυτοκινητόδρομοι, στους οποίους απαγορεύεται να οδηγούν οι παλαιστίνιοι, διασπώντας έτσι τη περιοχή σε μικρά αποκλεισμένα γκέτο, ενώ, υπάρχουν και πάνω από 550 σημεία έλεγχου (check points) του ισραηλινού στρατού που επιβλέπουν τη κίνηση των εμπορευμάτων, των φαρμάκων και των κατοίκων της περιοχής.

Αναγνωρίζοντας τον χαρακτήρα της Ισραηλινής κατοχής και τη βαρύτητα του ρόλου της στο παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων, η αλληλεγγύη στο παλαιστινιακό λαό σχηματίζεται αναπόφευκτα σε μέτωπο ενάντια όχι μόνο στο Ισραήλ αλλά και σε ολόκληρο το ιμπεριαλιστικό οικοδόμημα που απομυζά τον πλανήτη. Η βία που ασκείται στους παλαιστίνιους αφορά όλους τους λαούς, γιατί αυτή η βία εκδηλώνει τον ενδογενή αντικοινωνικό χαρακτήρα της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας. Όπου και όπως αυτός εκφράζεται. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο σκέψης πραγματοποιήθηκε και η επίθεση μας, που είχε ως στόχο να αναζωπυρώσει τα αντιιμπεριαλιστικά μέτωπα και στο εσωτερικό της ευρωπαϊκής περιφέρειας. Η σημασία της διεθνιστικής αντιιμπεριαλιστικής πάλης που εκφράζεται από τους ενωμένους χεμαζόμενους λαούς δεν μπορεί παρά να έχει σαν αφετηρία της την αλληλεγγύη. Έτσι, η σημασία της δημιουργίας αυτών των μετώπων στη δικιά μας γεωγραφική έκταση έγκειται σε μια τηρουμένων των αναλογιών αντίστοιχη δίνη, με αυτή του παλαιστινιακού λαού, στην οποία έχουν περιέλθει οι λαοί της Ευρώπης από τον οικονομικό πόλεμο που διεξάγουν τα ιμπεριαλιστικά κέντρα της Ε.Ε. Με σημείο αναφοράς τον ελληνικό λαό που βιώνει μια έμμεση γενοκτονία στο όνομα της ισχυροποίησης των μονοπώλων της Ε.Ε, στόχος είναι να διαμορφώσουμε τα πεδία σύμφιξης των προλεταριακών σχέσεων αλλά και να εγείρουμε τα απαιτούμενα πεδία αντίστασης σε μια διεθνή κλίμακα αγώνα. Η επίθεση μας στην Ισραηλινή πρεσβεία, υπηρετεί μια τέτοια προοπτική

,από τη μια χτυπώντας την εγχώρια υποδομή της αδυσώπητης στρατιωτικής μηχανής του Ισραήλ και από τη άλλη στέλνοντας ένα μήνυμα αλληλεγγύης ανάμεσα σε δύο λαούς (Ελλάδα-Παλαιστίνη) που βρίσκονται κάτω από τη μπότα των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Όμως, πέρα από το αντικειμενικό της στοχοποίησης του ισραηλινού κράτους, λόγω των εγκλημάτων του, η εκδήλωση αυτή αποκρυσταλλώνει τη θέση μας για τον χαρακτήρα των πολιτικών παρεμβάσεων υπέρ του παλαιστινιακού λαού, και προεκτείνεται στην γενικότερη επαναπροσέγγιση των στοιχείσεων της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Θέτουμε λοιπόν ως βάση την μαχητική εμπλοκή με το παλαιστινιακό ζήτημα με στόχο τη δημιουργία δράσεων στη κατεύθυνση του τερματισμού της κατοχής. Και αυτό διότι η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, που συμβαίνει με την άμεση ή έμμεση στήριξη του δυτικού κόσμου απομακρύνει κάθε πιθανότητα επίλυσης του ζητήματος χωρίς τη διεθνιστική-επαναστατική παρέμβαση. Ο ρόλος του ισραηλινού κράτους στη περιοχή, ως μαντρόσκυλο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, είναι και ο λόγος που μένει και θα παραμείνει στο απυρόβλητο των διεθνών κανονισμών παρά τα εγκλήματα που διαπράττει. Άλλωστε, είναι γεγονός ότι το Ισραήλ έχει παραβιάσει πάνω από 70 αποφάσεις του ΟΗΕ, ενώ έχει άλλες 25 καταδικές οι οποίες ποτέ δεν εφαρμόστηκαν υστέρα από βέτο που έθεσαν οι ΗΠΑ. Έτσι, με δεδομένη τη συναίνεση των ιμπεριαλιστικών κέντρων στη σφαγή που συμβαίνει, μια πραγματικά διεθνιστική αλληλεγγύη έχει καθήκον να κηρύξει τον πόλεμο στο ισραηλινό κράτος και να μεταφέρει τα μέτωπα στα μετόπισθεν των δυτικών μητροπόλεων. Αν υπήρχε μια κατάσταση πολιορκίας των ισραηλινών υποδομών στο εσωτερικό της δύσης, τότε θα έμπαιναν οι βάσεις για μια πραγματική αποδιοργάνωση της ισραηλινής πολεμικής μηχανής, με ρεαλιστικό στόχο ακόμα και την οπισθοχώρησή της. Μόνο έτσι θα μπορούσαμε να θέσουμε, με τους δικούς μας όρους, το ζήτημα στο επίκεντρο της παγκόσμιας προσοχής επιταχύνοντας τη δικαίωση των αιτημάτων του παλαιστινιακού λαού.

Μιλώντας για την διεθνιστική αλληλεγγύη, δεν μπορούμε να αποφύγουμε την αντιπαράθεση με τη πλειονότητα της εγχώριας αριστεράς, που με αφορμή το παλαιστινιακό ζήτημα αποκαλύπτει τα όρια του πολιτικού της ορίζοντα. Η διγλωσσία της κατά τα άλλα επαναστατικής αριστεράς, εκφράζεται μέσω μιας εξωφρενικής καινοτομίας που αφορά τον διαχωρισμό των μέσων ενός λαού που αγωνίζεται από τα αιτήματά του. Δεν υπερασπιζόμαστε μια αυτιστική αντίληψη που εξισώνει τα μέσα με τον σκοπό, αλλά, η αντικειμενικά μοναδική επιλογή του παλαιστινιακού λαού να αγωνίζεται με τα όπλα απέναντι στους δυνάστες του, αποτελεί τον κύριο προσδιορισμό της ίδιας της αντίστασης. Η ένοπλη πάλη του παλαιστινιακού λαού δεν εκφράζει απλά την έσχατη άμυνα απέναντι στους ισραηλινούς, αλλά, τη δίοδο δικαίωσης των αιτημάτων τους. Ο τερματισμός της κατοχής δεν μπορεί να επέλθει χωρίς τη ένοπλη αντίσταση των παλαιστίνιων γιατί αυτή αποτελεί μονόδρομο απέναντι στη διεθνή τους εγκατάλειψη να πολεμούν άμεσα με το κτήνος, άρα και τη μοναδική τους ελπίδα να νικήσουν. Με αυτό τον τρόπο, η ένοπλη πάλη είναι ταυτισμένη με την απελευθέρωση των παλαιστίνιων και όσοι εσκεμμένα το αγνοούν αυτό, εμμέσως απεμπολούν την μαχητική αντίσταση από την φάρετρα της τακτικής πάλης, άρα απεμπολούν οριστικά κάθε επαναστατική προοπτική. Η παλαιστινιακή αντίσταση μεταφέρει, για όποιον θέλει να καταλάβει, το διαχρονικό μήνυμα ότι η ένοπλη αντίσταση αποτελεί τον δεικτική των ανεπείριστων δυνάμεων ενός λαού που συσπειρώνεται. Μας υπενθυμίζει ότι η λαϊκή ένοπλη πάλη είναι διαχρονικά το καταφύγιο όσων λαών αισθάνθηκαν το πατριωτικό καθήκον να πολεμήσουν για την απελευθέρωση της χώρας τους. Και αυτό ακριβώς ολιζεί τους παλαιστίνιους, η

ηθική υποχρέωση του αγώνα για την αυτοδιάθεση του τόπου τους. Όμως, αυτά φαίνεται πως αγνοούνται από την πλειονότητα της αριστεράς που εγκλωβίζει τους ορίζοντες της ταξικής πάλης στα όρια του αστικού δικαίου, και της κοινωνικής ειρήνης που η ίδια αναπαράγει. Η κατοχυρωμένη ηττοπάθεια που κουβαλά μεταθέτει το ζήτημα της μετωπικής σύγκρουσης σε κάποια αφηρημένη χρονική συγκυρία χρησιμοποιώντας, κατά του δοκού, την ερμηνεία του Λένιν για την επαναστατική κατάσταση. Φυσικά, όχι μόνο δεν παραγνωρίζουμε τη σημασία της νόμιμης προπαγάνδας, ειδικότερα σε στάδια ύφεσης του κινήματος όπως το σημερινό ,αλλά, τη θεωρούμε και πεμπτούσια μιας επαναστατικής στρατηγικής. Χωρίς τη συμμαχία του λαού με το κίνημα, καμιά επαναστατική προοπτική δεν μπορεί να ευδοκιμήσει. Όμως, όσοι επικαλούνται το χαμηλό επίπεδο συνείδησης του λαού, ως θέσφατο μετριοπαθούς πολιτικής, θα πρέπει να ξανακοιτάξουν γύρω τους τη φτώχεια και τη δυστυχία και να αναλογιστούν με ειλικρίνεια τα καθήκοντά τους. Γιατί η επαναστατική κατάσταση, και ειδικότερα σε τεταμένες περιόδους όπως η τωρινή, ακόμα και αν αποτελεί μια αντικειμενική συνθήκη, δεν θα μπορεί να σημάει τίποτα από μόνη της, πόσο μάλλον χωρίς τη δικιά μας δυναμική παρέμβασή. Ο Λένιν έλεγε: *“ Τους ισχυρισμούς ότι ο παρτιζάνικός πόλεμος αποδιοργανώνει το κίνημα πρέπει να τους βλέπουμε κριτικά. Κάθε νέα μορφή πάλης, συνδεδεμένη με νέους κινδύνους και νέες θυσίες, αποδιοργανώνει αναπόφευκτα τις οργανώσεις που δεν έχουν προετοιμαστεί γι αυτή. Κάθε πολεμική επιχείρηση σ ένα οποιονδήποτε πόλεμο προκαλεί μια ορισμένη αποδιοργάνωση στις γραμμές των μαχόμενων. Από εδώ δεν μπορούμε να συμπεράνουμε ότι δεν πρέπει να πολεμάμε. Από εδώ πρέπει να συμπεράνουμε ότι πρέπει να μάθουμε να πολεμάμε. Τίποτα περισσότερο.”*

Σήμερα, που η βάρβαρη φύση της ταξικής εκμετάλλευσης αποκαλύπτεται, καθιστώντας τους λαούς προδομένους και ταπεινωμένους, η ένοπλη πάλη αποτελεί μια επιλογή όξυνσης του αγώνα με αντικειμενικό περιεχόμενο. Μια όξυνση, όχι ως αυτοσκοπός, αλλά στην υπηρεσία των συμφερόντων του λαού, που πλέον δεν μπορούν να περιφρουρηθούν παρά με τα όπλα. Η επιλογή της πολιτικοστρατιωτικής αναβάθμισης του αγώνα στην Ελλάδα, στη Παλαιστίνη και σε κάθε γωνία του πλανήτη, αποτελεί προϊόν ανάγνωσης του οξυμένου επιπέδου της κρατικής βίας και των αντιστοίχων δυνάμεων που θα θέσουμε για να την αναχαιτίσουμε. Σήμερα ,που η διαχείριση της κρίσης επιβάλλει μια άνευ προηγουμένου επίθεση στα χαμηλά κοινωνικά στρώματα, δημιουργείται ένα ιστορικό πλαίσιο (επανα)καθορισμού της ταξικής εκμετάλλευσης με μη αναστρέψιμο χαρακτήρα. Με άλλα λόγια, αυτή τη στιγμή διακυβεύεται η οριστική ήττα του σύγχρονου επαναστατικού κινήματος, αφού η επιχειρούμενη εγκαθίδρυση ενός νέου status εκμετάλλευσης θα σημάει και την (αμετάκλητη) αναπαραγωγή της κοινωνικής αιχμαλωσίας στο διηνεκές. Σήμερα λοιπόν, υπάρχει μια αντικειμενική συνθήκη, ένας σταθμός στην ιστορία, που το κίνημα φαίνεται ανίκανο να ανατρέψει. Και η ανικανότητα του εδράζεται και στην απροθυμία του να διασχίσει τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στη πολιτική του εφικτού και τη πολιτική του αναγκαίου. Όμως, αυτή η επιλογή έχει το κόστος της εσωστρέφειας και της κοινωνικής ανυποληψίας ,αφού, η μετριοπάθεια σε τέτοιες κρίσιμες περιόδους εκλαμβάνεται από το λαό, δικαίως, ως πολιτική αδυναμία, με αποτέλεσμα την ενίσχυση των αντιδραστικών και αντεπαναστατικών δυνάμεων. Χωρίς βολонταριστικές αυταπάτες , θέτουμε την ένοπλη πάλη- τμήμα ενός κεντρικού πολιτικού οργάνου, ως εργαλείο επιτάχυνσης της ταξικής πάλης, ικανό να εγείρει συμμαχίες μέσα στο δεδομένο πλαίσιο κοινωνικού αναβρασμού. Άλλωστε, πρέπει να υπενθυμίσουμε, μακριά από ιστορικίστικες αναγωγές, ότι η δημιουργία του ΕΑΜ έγινε μέσα σε πολύ πιο αντίξοες συνθήκες ,μέσα στη παρανομία του Κόμματος, μέσα στη ναζιστική κατοχή και μέσα στον

απόλυτο φόβο του λαού. Και το υπενθυμίζουμε για να ξαναβάλουμε στο κάδρο τη καθοριστική επιρροή της επαναστατικής πρωτοπορίας στην χάραξη της ιστορίας, μακριά από τους αντιδιαλεκτικούς νετερμινισμούς της σύγχρονης αριστεράς. Μπορεί, λοιπόν, ο υποκειμενικός παράγοντας να βρίσκεται σε οπισθοχώρηση, όμως, η υπόκωφη οργή που διακατέχει τη χώρα αποτελεί, ακόμα, έναν αναξιοποίητο παράγοντα. Και είναι αυτή η υπόκωφη οργή που αφουγκράστηκαν μέσα στην ιστορία οι επαναστάτες, που με την αδιάλλακτη και μαχητική τους στάση έχτισαν την εμπιστοσύνη του λαού, οδηγώντας τον στα μέτωπα του ταξικού αγώνα.

Έχει παρέλθει οριστικά η εποχή που η εικόνα αποτελούσε κίνητρο κοινωνικής κινητοποίησης κατά των εγκλημάτων της εξουσίας. Οι μηχανισμοί που συγκροτούν τη κυρίαρχη ιδεολογία, κυρίως μέσω του ελέγχου της ενημέρωσης, δεν κλονίζονται από τις πληροφορίες που φτάνουν στη δύση για τη σφαγή των παλαιστών, αλλά αντίθετα τις αφομοιώνουν ως σύμβολα διαιώνισης της κυριαρχίας τους. Ο φόβος, ως συμβόλαιο υποταγής των υπηκόων της δύσης, δεν υποχωρεί μπροστά στις αποτροπιαστικές εικόνες των νεκρών παλαιστών αλλά οξύνεται στο όνομα της ατομικής ασφάλειας. Έτσι, τα αλλοτριωμένα υποκείμενα που συγκροτούν τις σύγχρονες κοινωνίες, δεν αφομοιώνουν τη κρατική βία ως κίνητρο αντίστασης, αλλά, ως εξατομικευμένο φόβο που τα αδρανοποιεί. Το αίμα μπορεί να ρέει αρκεί να μην είναι το δικό μας, κηρύττει ο κοινωνικός κανιβαλισμός. Εδώ και δεκαετίες οι “κοινωνίες των ιδιωτών” έχουν σταδιακά εθιστεί στο αίμα, τόσο γιατί η ενδοταξική βία (φυλετική, σεξιστική) και ο ανταγωνισμός επιβλήθηκαν ως πυξίδα του κοινωνικού (από) προσανατολισμού, όσο γιατί αυτός ο εθισμός στο αίμα λειτουργήσε ως εμπέδωση της καπιταλιστικής βίας σαν αυτονόητο κομμάτι της καθημερινής ζωής. Έτσι, η βία δεν αποτελεί πια “είδηση” αλλά καθέσταν. Ταυτόχρονα, ο βομβαρδισμός βίαιων παραστάσεων λειτουργεί και ως προειδοποίηση προς όλους μας, αφού η απειλή του θανάτου που εκπέμπεται μέσα απ τα δελτία ειδήσεων, επιβάλλει την μοιρολατρική αποδοχή της εκμετάλλευσής μας. Τα μήνυμα που λέει πως όποιος αντιστέκεται πεθαίνει, εκβιάζει τις αξίες μας να υποκύψουν μπροστά στη αξία της ζωής. Έτσι, ο πόνος των “άλλων” εκλαμβάνεται ως εφησυχασμός για τη κοινωνική ειρήνη, ως εφησυχασμός για την (συγκριτικά) αναίμακτη ταξική εκμετάλλευση στο εσωτερικό της δύσης. Το καθέσταν πνευματικής καθίζησης, που έχει εδώ και δεκαετίες αποσυντονίσει τα κοινωνικά ανταντακλαστικά, μαζί και την αριστερά, οριοθετεί και την επίκληση του ανθρωπισμού στα πλαίσια μιας διαχωρισμένης πράξης. Μιας πράξης που δεν δίνει λύσεις, δεν απαντά. Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός όχι απλά δεν αποκρύπτει, αλλά αντίθετα, κομπάζει αποκάλυπτα για τη βία που τον ασκεί. Η πολεμική ρητορική των κυρίαρχων, που χαρακτηρίζει το σύνολο του δημόσιου πολιτικού λόγου, η κήρυξη κατάσταση εκτάκτου ανάγκης που επιταχύνει τη κρατική βία αλλά και οι εικόνες καταστροφής που κατακλύζουν τις δυτικές κοινωνίες συνηγορούν στη στρατιωτικοποίηση της ταξικής επιβολής. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια ο ανθρωπισμός δεν είναι απλά ατελέσφορος αλλά και πολιτικά αφελής. Γιατί με το να ματαιοποιεί για συμμόρφωση των στρατοκρατών και αποσυμπίηση της βίας, εμμέσως αναγνωρίζει τον πόλεμο και την ταξική κυριαρχία που τον δημιουργεί. Η βία απέναντι στους παλαιστίνους απαντιέται μόνο με τη με βία απέναντι σε αυτούς που την προκαλούν. Δεν αρνούμαστε την ανθρωπιστική προσέγγιση του παλαιστινιακού ζητήματος, αλλά, είμαστε εχθρικοί απέναντι σε αυτούς που αντιλαμβάνονται την αλληλεγγύη σαν ελεημοσύνη σε αναξιοπαθόντες, και όχι σαν πράξη ταξικής ενότητας. Γιατί αν αντιλαμβάνονταν τους παλαιστίνους σαν μαχόμενους ταξικούς συμμάχους και όχι σαν άμοιρα θύματα των ισραηλινών, τότε, θα πρωτοστατούσαν στις εχθροπραξίες και όχι στα καταγγελλικά μνημόνια.

Είναι για εμάς δεδομένο ότι ο χαρακτήρας της διεθνιστικής επαναστατικής αλληλεγγύης καθορίζεται, αλλά δεν ταυτίζεται, αναπόδραστα απ' τον ίδιο τον αγώνα των εκάστοτε υποκειμένων. Στη προκειμένη, η λαϊκή ένοπλη αντίσταση, που εκφράζει de facto τον αγώνα των παλαιστίνων, αποτελεί την επικεφαλίδα , και όχι μια υποσημείωση, πάνω στην οποία οφείλουμε να επεξεργαστούμε τα πολιτικά μας συμπεράσματα. Η κατανόηση δηλαδή ότι η ένοπλη πάλη αποτελεί το βασικότερο επίδικο για τη παλαιστινιακή αντίσταση διαμορφώνει νομοτελειακά το χαρακτήρα της αλληλεγγύης μας τελειώνοντας οριστικά με κάθε πασιφιστική φωνή. Το σύνθημα "σφαίρες και όχι δάκρυα για τη Παλαιστίνη", που ηχοώσε στα επαναστατικά κινήματα της Ευρώπης των περασμένων δεκαετιών ,και σήμερα αποτελεί είτε ταμπό είτε μια ακίνδυνη συνθηματολογία της ρεφορμιστικής (άκρο)αριστεράς , πρέπει να ανακτήσει και πάλι το περιεχόμενο του μέσω της στήριξης του ένοπλου αγώνα και της σύγκρουσης με τις υποδομές του Ισραηλινού φασισμού σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Αν το κίνημα σήμερα έχει το θάρρος να συγκροτήσει μια επαναστατική διεθνιστική θέση για το παλαιστινιακό ζήτημα τότε η αναγνώριση της ένοπλης πάλης και η αντιπαράθεση με το καθεστώς του Ισραήλ είναι αναπόφευκτα. Πρέπει να θέσουμε και πάλι τους όρους μιας επαναστατικής αλληλεγγύης η οποία θα τελειώσει οριστικά με τις ανθρωπιστικές καταγγελίες και τους συγκινησιακούς αφορισμούς, κάνοντας πολιτική πάνω στα διαμελισμένα πτώματα ενός λαού που αγωνίζεται, αλλά θα αναλάβει τις ευθύνες της και θα συγκρουστεί ακόμα και ένοπλα με τον ιμπεριαλισμό.

Ο διεθνισμός και τα καθήκοντα που τον ακολουθούν, δεν μπορεί να αφορά μονάχα το ζήτημα του χαρακτήρα μιας μελλοντικής –αόριστης επαναστατικής διαδικασίας, προς τέρψιν μιας ιδεολογικής φλαχίας, αλλά να εφάπτεται με το σήμερα και να απαντά στα τρέχοντα ερωτήματα της εποχής μας. Στη σημερινή συγκυρία οι περίπλοκες ιμπεριαλιστικές συμμαχίες και αντιθέσεις ,που διαμορφώνουν μια ρευστή παγκόσμια ισορροπία δυνάμεων , μας μετατρέπουν σε αμήχανους θεατές ενός αποτρόπαιου θεάματος εις βάρος των λαών. Η ιμπεριαλιστική εκστρατεία εκποιεί σχέδια αποσταθεροποίησης στο όνομα του ανταγωνισμού μεταξύ των υπερδυνάμεων στήνοντας "κινήματα", "εξεγέρσεις", εμφυλίου και πραξικοπήματα (Ουκρανία, Αίγυπτος, Λιβύη, Συρία) χωρίς καν την στρατιωτική τους παρουσία. Η εγκάθετη εμπλοκή του εκάστοτε εγχώριου λαϊκού παράγοντα, που παρουσιάζεται ως αυτόβουλη κοινωνική απαίτηση για ανατροπή των (έτσι κι αλλιώς αντιλαϊκών) καθεστώτων, δημιουργεί ένα πλαίσιο σύγχυσης στο κίνημα που αδυνατεί να βρει συμμάχους στις διεθνείς αλλαγές που συμβαίνουν. Με δεδομένο ότι ο ιμπεριαλισμός επεμβαίνει και διαμορφώνει το παγκόσμιο χάρτη χωρίς το αντίπαλο δέος ενός επαναστατικού κινήματος, οι λαοί είναι προορισμένοι να επιστρατεύονται, να υιοθετούν ή (στη πλειονότητα τους) να υπομένουν τα σχέδια των ιμπεριαλιστών γινόμενοι κρέας στα κανόνια τους. Το περιεχόμενο μιας διεθνιστικής προσέγγισης οφείλει να διατρίψει τη διαύγεια της και να μην σέρνεται πίσω από τις διακρίσεις των "κινήματων"-δουρειών ίππων του ιμπεριαλισμού. Οφείλει όμως και να αναγνωρίζει ότι, εν είδη απουσίας ενός κινήματος που θα μπορούσε να ανατρέψει τα σχέδια των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, όπως συνέβη στο παρελθόν (αντιαποικιακοί αγώνες, Βιετνάμ), πρέπει να επανεξετάσει τις διεθνείς του συμμαχίες μέσα στους σημερινούς συσχετισμούς. Ξεπερνώντας, λοιπόν, την αυτονόητη διαπίστωση ότι το κίνημα αδυνατεί να παίξει ρόλο στις διεθνείς εξελίξεις λόγω της απεμπόλησης της επαναστατικής στρατηγικής ,θεωρούμε ότι κομβικό σημείο για την ανασυγκρότηση του διεθνισμού αποτελεί η προσπάθεια να βρούμε τα πολιτικά εργαλεία ανάλυσης και σύνδεσης με το υποκειμένο που βρίσκεται στο στόχαστρο της ιμπεριαλιστικής δύσης. Και μιλάμε φυσικά, κυρίως ,για τους μουσουλμάνους προλετάριους των

περιφερειακών χωρών οι οποίοι βιώνουν την πολιτισμική, οικονομική και στρατιωτική επίθεση των δυτικών συμμάχων.

Ο επαναστατικός διεθνισμός δεν μπορεί να ξεπερδέψει με εύκολα θεωρητικά σχήματα και αναγωγές ιδεολογικού ενδιαφέροντος, γυρνώντας τη πλάτη στα εκατομμύρια των σκλαβωμένων μουσουλμάνων. Αναγνωρίζουμε τις αντιθέσεις μας με τη πλειονότητα του μουσουλμανικού κόσμου αλλά αυτό δεν μπορεί να αποτελεί μια ιδεολογική υπεκφυγή απέναντι στα εγκλήματα που βιώνουν. Η ανυπαρξία ισχυρών αριστερών ρευμάτων μέσα στο μουσουλμανικό κόσμο, με συνέπεια την ανέπαφη σχέση μας με τους εσωτερικούς συχετισμούς των χωρών αυτών, η κυριαρχία ακραίων φονταμενταλιστικών ρευμάτων αλλά και η ξεκάθαρη εμπλοκή των μυστικών υπηρεσιών με κάποιες από αυτές, δημιουργούν για το κίνημα ένα αποστασιοποιημένο πεδίο ανάγνωσης των δεδομένων. Έτσι, η αδυναμία σύνδεσης με τον μουσουλμανικό κόσμο διολισθαίνει, δυστυχώς, σε μια πολιτική επιλογή συνολικής αποστασιοποίησης από αυτόν, αφού, με βεβιασμένο κριτήριο τους όρους που συγκροτούνται κάποιες από τις ακραίες εκφάνσεις του(πχ ISIS)καταλήγει να σιωπά για τη σφοδρότερη ιμπεριαλιστική επίθεση της εποχής μας .Γι αυτό και μια μονολιθική προσέγγιση που αφορά την ιδεολογική απόσταση που μας χωρίζει από τους μουσουλμάνους, τελικά καταλήγει να γίνεται το αριστερό άλλοθι του δυτικού ιμπεριαλισμού. Ο πόλεμος που κήρυξε η δύση στο Ισλάμ και όχι το αντίστροφο ,ορίζοντας την σαν θρησκεία αναπαραγωγής φανατικών, είναι ένας ξεκάθαρος ταξικός πόλεμος οικονομικών συμφερόντων που εκφράζεται και με πολιτισμικό περιχόμενο. Γιατί, η εισβολή του δυτικού ιμπεριαλισμού προϋποθέτει και την αλλοίωση των αξιών, της θρησκείας και των παραδόσεων που συγκροτούν τον ισλαμικό κοινωνικό ιστό ,αφού, η κουλτούρα αποτελεί την ασπίδα των μουσουλμάνων στη διαπολιτισμική αναμέτρηση που κήρυξε η δύση. Το διακύβευμα μιας νίκης του ιμπεριαλισμού, εκτός από τον καθαρά ταξικό, παίρνει νομοτελειακά και ένα ιστορικό χαρακτήρα ,αφού η μετατροπή των μουσουλμάνων σε σιδαβους της δύσης ,με πρόσχημα την εγκαθίδρυση των(ταπεινωμένων πια)φιλελεύθερων ιδεών που γέννησε η ευρωπαϊκή φιλοσοφία, είναι το μέσο για τον εξανδραποδισμό μιας παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς στο όνομα του κέρδους. Οποιαδήποτε προσέγγιση περί πολιτισμικής ανωτερότητας της δυτικής φιλοσοφίας, τη στιγμή που διεξάγεται μια συντεταγμένη ιμπεριαλιστική επίθεση στο Ισλάμ, τελικά αποτελεί μια αλαζονική συγκατάβαση στη σφαγή των μουσουλμάνων. Και αυτό γιατί η αναμφίβολη αυταξία της δυτικής φιλοσοφίας, που σήμερα υποστηρίζουν πως υπηρετούν οι ταγοί του ιμπεριαλισμού, θα πρέπει να αξιοποιείται ως εργαλείο αναγνώρισης του δικαιώματος των λαών να συγκροτούνται όπως αυτοί επιλέγουν και όχι ως casus belli στο όνομα μιας (υποτιθέμενης) πολιτισμικής υπεροχής. Η διαπάλη με τα πιο συντηρητικά κομμάτια του Ισλάμ (όπως και κάθε θρησκείας), αφορά κατά αρχάς τον ίδιο τον μουσουλμανικό κόσμο και μόνο. Στο όνομα της κοινωνικής πρόοδου γεννιούνται ιδέες ,ανάγκες και αρνήσεις από τους ίδιους τους λαούς χωρίς την ανάγκη "ελευθερωτών". Οι πολιτισμοί παίρνουν μια οικουμενική αξία όταν συνδιαλέγονται και όχι όταν γίνονται πολιορκητικοί κριοί των ισχυρών.

Η δαμονοποίηση του Ισλάμ και η προβολή των μουσουλμάνων ως εκ φύσεως μισαλλόδοξους ,έχει σαν στόχο τη καθολική συναίνεση των δυτικών κοινωνιών στα εγκλήματα εναντίων τους. Ένας καταγινομός παραπληροφόρησης για το κοράνι και τις ερμηνείες του, που καταλήγει να προβάλλεται ως θρησκευτικός οδηγός για δολοφόνους, αλλά και η ασύστολα μονόπλευρη προβολή των ακραίων φονταμενταλιστικών ομάδων δημιουργεί ένα καθεστώς μονιμοποίησης του πολέμου εναντία στον "

άξονα του κακού”. Οι μουσουλμάνοι, βρισκόμενοι σε καθεστώς άμυνας υπερασπίζοντας τους τόπους τους, και αντιλαμβανόμενοι τη βία που τους επιθεθεί ως επίθεση του συνόλου της δύσης εναντίον τους, είναι δεδομένο πως θα στρέφονταν σε ακραίες μεθόδους οργάνωσης της αντίστασής τους. Ήταν δεδομένο πως η σαδιστική βία που εισέπρατταν από τα ιμπεριαλιστικά στρατεύματα, νομοτελειακά θα γεννούσε και τερατοουργήματα. Η δημιουργία των ακραίων ισλαμιστικών ομάδων αποτελεί το καταφύγιο της συσσωρευμένης βίας που βιώνουν οι μουσουλμάνοι στις χώρες τους, γι αυτό και η τεράστια απήχηση τους. Οι ομάδες αυτές δεν είναι αυθύπαρκτες στο χρόνο ούτε στοχοποιήσαν τη δύση εκ πεποιθήσεως, αλλά, δημιουργήθηκαν για να ανταποδώσουν τη βία και να εκδικηθούν τους υπαίτιους για το αιματοκύλισμα των λαών τους. Είναι κατά κάποιο τρόπο κατασκευάσματα, μεταφορικά ή και κυριολεκτικά σε ορισμένες περιπτώσεις, της ιμπεριαλιστικής επέμβασης και των επακόλουθων της. Δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια στην αντικοινωνική βία των φονταμενταλιστικών ομάδων, όμως, δεν μπορούμε και να την συμψηφίζουμε με την βία των ιμπεριαλιστών. Γιατί η βία που εισπράττουν οι δυτικές κοινωνίες, όσο απεχθής και αν είναι από τη στιγμή που είναι τυφλή, είναι βία απαντητική, είναι βία που τελικά γεννούν οι ίδιες οι ηγεσίες των ιμπεριαλιστικών κρατών. Οι νεκροί των επιθέσεων εντός των δυτικών μητροπόλεων είναι θύματα των κυβερνήσεων τους, γιατί αυτοί που πλουτίζουν κηρύσσοντας το πόλεμο σε απειλημένους, γνωρίζουν καλά ότι κάποια στιγμή αυτή η βία θα τους αντιγυρίσει. Και ξέρουν ότι η απειλημένη βία δεν θα χτυπήσει εύκολα τη δικιά τους πόρτα, αφήνοντας έτσι το λαό εκτεθειμένο. Εκτεθειμένο τόσο στη βία όσο και στη συναίνεση για τη συνέχιση της κυβερνητικής επιθετικής πολιτικής. Μπροστά σε αυτά τα δεδομένα καθήκον του κινήματος σήμερα είναι να πολεμήσει με όλα τα μέσα τον ιμπεριαλισμό τόσο για να στηρίξει τον εκάστοτε δοκιμαζόμενο λαό όσο και για να αποτρέψει τυφλά χτυπήματα στο εσωτερικό της χώρας του. Η επίθεσή μας ενάντια στην Ισραηλινή προέβια είχε ένα τέτοιο χαρακτήρα, γιατί, η Ελλάδα μπορεί να μην έχει, συγκριτικά με τις υπερδυνάμεις, κυρίαρχο ρόλο στις πολεμικές επεμβάσεις αποτελεί όμως αναπόσπαστο μέλος της ιμπεριαλιστικής συμμαχίας που είναι στο στόχαστρο του ισλαμικού κόσμου. Η διεθνής εμπέλευση της επίθεσής μας επιτρέπει να επιζητάμε ως αποδέκτη και τις ισλαμιστικές ομάδες, στέλλοντας το μήνυμα ότι ο ελληνικός λαός, σε αντίθεση με την κυβέρνηση του, δεν συναινεί με τα εγκλήματα εναντίον τους. Δεν συναινεί με την κυρίαρχη δυτική ρητορική περί βαρβαρότητας του ισλαμικού κόσμου, γιατί αυτή αποτελεί αποκλειστικά δικό της προνόμιο. Η ταξική αλληλεγγύη με τα προοδευτικά κινήματα του ισλαμικού κόσμου, όπως π.χ. αυτά εκφράστηκαν στη Τунνησία και στην Αίγυπτο, που αγωνίζονται για την ελευθερία τους αποτελεί την προϋπόθεση για τη συγκρότηση του προλεταριακού διεθνισμού της εποχής μας μακριά από ψευδεπιγραφές αγκυλώσεις ιδεολογικού τύπου. Μόνο ο διεθνισμός είναι αυτός που μπορεί να εξασφαλίσει τη παγκόσμια ειρήνη και την αλληλεγγύη μεταξύ των λαών γιατί εδράζεται πάνω στον σεβασμό της διαφορετικότητας των πολιτισμών και όχι στη κοσμοπολίτικη εξομοίωσή τους. Η ιμπεριαλιστική βία όπου γης είναι αδιαπραγμάτευτα και δική μας υπόθεση. Αυτή είναι η αφετηρία της διεθνιστικής –αντιιμπεριαλιστικής πάλης μέσα στην οποία είμαστε αναγκασμένοι να απαντήσουμε σε σύνθετα και πολλές φορές δυσεπίλυτα ερωτήματα.

Αυτή τη στιγμή, είναι γεγονός ότι η ηγεμονία της παλαιστινιακής αντίστασης ανήκει στο ισλαμιστικό κίνημα με κεφαλή τη Χαμάς. Η οπισθοχώρηση των αριστέρων αντιπασιστικών δυνάμεων της Παλαιστίνης που πρωτοστατούσαν τις δεκαετίες του 60-70 είναι αποτέλεσμα της αδυναμίας τους να κρατήσουν ακέραιη τη μετωπική τους θέση απέναντι στο Ισραήλ και της σταδιακής τους διολίσθησης

προς τους συμβιβασμούς και τη προδοσία του αγώνα. Με σημείο αναφοράς τη συνθήκη του Όσλο το 1993, που εκπονήθηκε από τους αμερικάνους και υιοθετήθηκε από τον Αραφάτ αναγνωρίζοντας το ισραηλινό κράτος και τα κατεχόμενα εδάφη ως δικά του, ουσιαστικά επιβλήθηκε ένα συμβιβαστικό τέλος στη πρώτη ιντιφάντα που ξέσπασε το 1987. Η "ειρήνη των γενναίων", όπως αποκαλούσε ο Αραφάτ το Όσλο, ουσιαστικά εγκαθίδρυσε τον πυροσβεστικό ρόλο της Παλαιστινιακής Αρχής απέναντι στους εξεγερμένους παλαιστίνιους, μέσω της βίαιης καταστολής των διαδηλώσεων και της αποκρήρυξης του ένοπλου αγώνα, αλλά, και την σύσταση μιας διεφθαρμένης αστικής τάξης που πλούτιζε από τα εκατομμύρια που έστελνε η δύση ως χεγγύνη υποταγής. Όμως, η λαϊκή απαίτηση για συνέχιση της ένοπλης πάλης μέχρι την απελευθέρωση των παλαιστινιακών εδαφών εκφράστηκε μέσω των νεοεμφανιζόμενων τότε ισλαμιστικών ομάδων όπως η Χαμάς, που κατήγγειλε τη συμφωνία του Όσλο και αναδείχθηκε σταδιακά σε αντίπαλο δέος της ενδοτικής ηγεσίας του Αραφάτ. Η δυνατότητα της Χαμάς να δημιουργεί κοινωνικές δομές (νοσοκομεία, σχολεία) αλλά και να πρωτοστατεί στις συγκρούσεις με το Ισραήλ δημιούργησε ένα λαϊκό έρεισμα που επέτρεπε να επανασταλεχθώθει η αντίσταση με διαφορετικούς ιδεολογικούς προσανατολισμούς. Στη δεύτερη ιντιφάντα το 2000, με αφορμή την προκλητική επίσκεψη του Σαρόν στο τέμενος Αλ Ακσά, η μετατόπιση του Αραφάτ με την απόπειρα μονομερούς κήρυξης αυτόνομου παλαιστινιακού κράτους δεν στάθηκε ικανή να σώσει το γόητρο της Φατάχ και της παλαιστινιακής αρχής. Ο θάνατος του ιστορικού ηγέτη της Παλαιστίνης το 2004 και η αμφιθυμία που προκάλεσε η είδηση λόγω των επιλογών του, άνοιξαν το δρόμο για την οριστική αλλαγή σελίδας στο εσωτερικό της παλαιστινιακής αντίστασης. Οι εκλογές του 2006, που σύμφωνα με διεθνείς παρατηρητές διεξήχθησαν με απόλυτα δημοκρατικό τρόπο, ανέδειξαν σε πρώτη δύναμη τη Χαμάς. Από τη πρώτη στιγμή η Χαμάς καλούσε σε κυβέρνηση εθνικής ενότητας, κάτι που αρνήθηκε πεισματικά ο νέος πρόεδρος της παλαιστινιακής αρχής Μαχμούτ Αμπάς, διαβλέποντας τον κίνδυνο να διαταραχθούν τα προνόμια της παλαιστινιακής αρχής από τη νέα κυβερνητική δύναμη. Πράγματι, αμέσως μετά τις εκλογές η δύση κηρύττει οικονομικό εμπάργκο στη Παλαιστίνη, καθώς θεωρούσε ότι τα κεφάλαια θα πήγαιναν στην ενίσχυση όχι μιας νόμιμης κυβέρνησης, αλλά, μιας τρομοκρατικής οργάνωσης όπως θεωρούσαν τη Χαμάς. Με τη ξεκάθαρη συναίνεση του Αμπάς, που αποτελούσε τον υποτελή συνομιλητή με το Ισραήλ και τις ΗΠΑ, μπαίνει στο στόχαστρο η Γάζα, ως κάστρο της Χαμάς, με στόχο την αποδυνάμωσή της. Έτσι, όταν το 2007 ο Αμπάς αποφάσισε τη συμμετοχή σε κυβέρνηση εθνικής ενότητας με όρο την εξασφάλιση της θέσης του ως επίσημο εξωτερικό συνομιλητή, ουσιαστικά επιδίωκε την υπονόμευση της Χαμάς, αφού, βασικό αντιπολιτευτικό του όπλο ήταν η πίεση για αναγνώριση όλων των συμφωνιών που είχε συνάψει στο παρελθόν η παλαιστινιακή αρχή (αφοπλισμός, αναγνώριση του Ισραήλ κλπ). Με αφορμή την κάθητη άρνηση της Χαμάς να αναγνωρίσει τις συμφωνίες, ο Αμπάς πραξικοπηματικά διαλύει τη κυβερνητική εθνικής ενότητας και δημιουργεί μια άλλη "εκτάκτου ανάγκης" διορίζοντας ως πρωθυπουργό τον Σαλάμ Φαγιάντ, πρώην εκπρόσωπο του ΔΝΤ στη Παλαιστίνη. Η κίνηση αυτή αποτέλεσε μια ξεκάθαρη ομολογία συναίνεσης της παλαιστινιακής αρχής στα εγκλήματα κατά του λαού της Γάζας. Ο Αμπάς, συναίνεσε αποκάλυπτα στην αμερικανοκίνητη εισβολή πρακτόρων με στόχο τη δολοφονία στελεχών της Χαμάς, κατά την περίοδο του εμφυλίου ανάμεσα στις δύο οργανώσεις, συναίνεσε στο εμπάργκο κεφαλαίων, καυσίμων και ρεύματος στη Γάζα, την ίδια στιγμή που η παλαιστινιακή αρχή εισέπραττε εκατομμύρια δολάρια για να ενισχύσει τον κρατικό της μηχανισμό.

Το γεγονός πως μια ισλαμιστική οργάνωση ηγείται της αντίστασης εγείρει κάποια εύλογα ερωτήματα σε σχέση με τις προϋποθέσεις της αλληλεγγύης στο παλαιστινιακό αγώνα. Από καθαρά ιδεολογική σκοπιά είναι δεδομένο πως οι αποστάσεις ανάμεσα στην αριστερά και τη Χαμάς είναι αγεφύρωτες. Οι αποκλίσεις ανάμεσα στη κοσμοθεωρία του Μαρξισμού- Λενινισμού και αυτής του Ισλαμισμού, τόσο στη σφαίρα των ιδεών όσο και συγκεκριμένα στη πρακτική προσέγγιση του παλαιστινιακού ζητήματος, φαινομενικά λειτουργούν απόρρητικά σε οποιαδήποτε απόπειρα σύνδεσης του κινήματος με τον αγώνα της Χαμάς. Όμως, αν κάτι μας διδάσκει η πολιτική ωριμότητα που επέδειξαν τα επαναστατικά κινήματα των περασμένων δεκαετιών είναι η δυνατότητα διαύγειας στην ιεράρχηση των πολιτικών διακυβευμάτων. Αν επικρατήσει η ιδεολογική ταύτιση ως κριτήριο σύνδεσης με τους αγώνες των λαών, όπως συμβαίνει σε μια μεγάλη μερίδα της αριστεράς και κυρίως των αναρχικών, τότε ο ιδεαλισμός, που αρνείται κάθε διαλεκτική σχέση με τη πραγματικότητα, θα παραμορφώσει τις θέσεις μας για τη ταξική πάλη των καιρών με τους τοποθετώντας την στις καλές των καθαρών επαναστάσεων. Όμως όσοι ονειρεύονται καθάρεις επαναστάσεις, που δεν έχουν συμβεί ποτέ στην ιστορία, είναι καταδικασμένοι να παραμείνουν στο περιθώριο της αλαζονικής τους εσωστρέφειας. Γιατί η επαναστατική διαδικασία καθορίζεται από μια σειρά αντιθέσεων, πέρα από τη κυρίαρχη κεφαλαίου-εργασίας, οι οποίες αποτελούν το αντικειμενικό πεδίο διαμόρφωσης της επαναστατικής τακτικής. Η διαλεκτική επιβάλλει την εμπλοκή μας με τους εκάστοτε συσχετισμούς με καθήκον, μέσα από τη διαρκή διαπάλη, την ανάδειξη των θέσεων μας και την ηγεμονία του αγώνα. Σε αντίθεση με αυτό, ο ιδεαλισμός τοποθετεί κάθε μη ταυτόσημο πεδίο κοινωνικής αντίστασης στο περιθώριο, αφού η αλληλεγγύη καθορίζεται από τις (έτσι κι αλλιώς αναπόφευκτες) ιδεολογικές αποκλίσεις με το υποκείμενο του αγώνα. Αν οι αριστερές αντιστασιακές οργανώσεις της Παλαιστίνης προέβιναν σε αποχή από τον αγώνα λόγω της Χαμάς, τότε όχι μόνο θα στιγματιζόταν κοινωνικά ως προδοτικός αλλά θα εκμηδένιζαν και κάθε πιθανότητα να αποκτήσουν αυτές την ηγεμονία του αγώνα. Ο αγώνας που δίνει η Χαμάς είναι αγώνας κοινωνικός γιατί ενσαρκώνει, είτε μας αρέσει είτε όχι, την αποφασιστική αντίσταση της πλειονότητας του παλαιστινιακού λαού. Αν παραγνωρίσουμε τον κοινωνικό χαρακτήρα της αντίστασης, που αυτή τη στιγμή εκφράζεται μέσα από μια μετριόπαθη ισλαμιστική ομάδα, και ανάγουμε σε κυρίαρχο τις διαφωνίες μας με τη Χαμάς, προσπερνώντας επιτόλεια το οικονομικό δίκαιο του παλαιστινιακού αγώνα, τότε θα προβούμε σε μια ενσυνείδητη προδοσία ενός από τους ηρωικότερους λαϊκούς αγώνες της σύγχρονης ιστορίας.

Μια διεθνιστική- επαναστατική θέση αντιλαμβάνεται τις ιδεολογικές διαφωνίες με τη Χαμάς αλλά ιεραρχεί τη συνολική σημασία της παλαιστινιακής αντίστασης αναγνωρίζοντας την ως ένα ανάχωμα στη βαρβαρότητα. Το επαναστατικό κίνημα απέναντι στον ιμπεριαλισμό δεν μπλίνει σε διλήμματα. Όταν οι λαοί σκλαβώνονται έχουμε καθήκον να χτυπάμε τον δυνάστη τους και όχι να επιζητάμε συμφωνίες ως ενέχυρο αλληλεγγύης. Είναι δεδομένο ότι η αντιιμπεριαλιστική πάλη (θα πρέπει να είναι) προϋπόθεση ενός κοινού οράματος που καθορίζεται από το στρατηγικό στόχο που θέτει. Όμως, μια επαναστατική στρατηγική δεν αναζητά συμμάχους γύρω από τον εαυτό της αλλά διαπλέκεται με τους αντικειμενικούς συσχετισμούς και καθορίζει διαλεκτικά τα πεδία έκφρασης της. Έτσι, εκλαμβάνει την αδιαπραγμάτευτη στήριξη στους αντιστεκόμενους-ακηδεμόνευτους λαούς ως υποχρέωση της γιατί οι αγώνες αυτοί, ακόμα και με τις αντιφάσεις που φέρουν, αποτελούν εκφάνσεις του ταξικού πολέμου της εποχής μας. Και σε αυτόν το πόλεμο κανείς δεν επιτρέπεται να γυρίσει τη πλάτη.

Ο αγώνας των παλαιστίνων έχει μια γεωπολιτική διάσταση και γι αυτό θέτουμε ως επίκεντρο τη μαχητική στήριξη του αγώνα τους, διαβλέποντας σε μια ενδεχόμενη νίκη της αντίστασης η ανατροπή των παγκόσμιων καπιταλιστικών συσχετισμών όπως διαρθρώνονται στη πολύπαθη περιοχή της μέσης ανατολής. Με άλλα λόγια, η παλαιστινιακή λαϊκή αντίσταση αποτελεί ένα δεδομένο σημείο αναφοράς της αντιιμπεριαλιστικής πάλης και σαν τέτοιο πρέπει να ιεραρχηθεί από το κίνημα. Όμως, πέρα από μια εκτίμηση της σημασίας του παλαιστινιακού αγώνα για τους παγκόσμιους συσχετισμούς, που αρκεί για ξεδιαλύνει την όποια πολιτική σύγχυση, το ενδεχόμενο νίκης της αντίστασης υπό τη καθοδήγηση της Χαμάς, και τι αυτό θα σημαίνει για τη διάρθρωση ενός παλαιστινιακού κράτους, δεν μπορεί να μεταβάλει την αλληλέγγυα θέση μας. Είναι αδιαμφισβήτητο ότι ένα ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος με ηγέτιδα τη Χαμάς δεν μπορεί εκ θέσεως να εκπληρώσει τους δικούς μας πόθους για μια σοσιαλιστική- κομμουνιστική προοπτική. Θεωρούμε δεδομένο πως μια νέα αστική τάξη θα δημιουργηθεί και πως η ταξική εκμετάλλευση θα διαιωνιστεί αποτελώντας τη βάση για την οικονομική συγκρότηση του παλαιστινιακού κράτους. Όμως, και πάλι τίθεται ένα ζήτημα ιεράρχησης των δεδομένων γιατί οφείλουμε να κατανοήσουμε ότι αυτή τη στιγμή η βασική ταξική επιβολή που καθορίζει τους συσχετισμούς στη Παλαιστίνη αφορά την εθνική καταπίεση που βιώνει ένας λαός υπό κατοχή. Η κυρίαρχη αντίθεση που διαμορφώνει τους όρους της αντίστασης, αλλά και την αλληλεγγύη μας προς αυτήν, αναπόδραστα αφορά τη κατοχή των εδαφών της Παλαιστίνης και την αδυναμία της να συγκροτηθεί σαν κράτος. Οποιαδήποτε συζήτηση για ισλαμιστική, καπιταλιστική ή σοσιαλιστική-κομμουνιστική ανοικοδόμηση είναι αδόκιμη αν πρώτα δεν υπάρξει αυτοδιάθεση και δυνατότητα να συγκροτηθεί ένα παλαιστινιακό αυτόνομο κράτος. Και πριν κάποιοι αναρωτηθούν πως είναι δυνατόν το κίνημα να μπει κάτω από “ξένες σημαίες” στηρίζοντας ισλαμιστές και διεκδικώντας κράτη, θα υπενθυμίσουμε ότι ο πρωτοκοσμικός μας βολонταρισμός δεν συμβαδίζει πάντα με τις ανάγκες των κολασμένων προλετάρων. Ο ξεριζωμός, η καταστροφή και η μαρτυρική ζωή σε ένα τόπο που δεν της ανήκει τίποτα, είναι δεδομένα που αντιστρέφονται με μοναδική προϋπόθεση την εξασφάλιση της εθνικής ανεξαρτησίας του σκλαβωμένου παλαιστινιακού λαού. Μια νίκη της αντίστασης με πρωτεργάτη τη Χαμάς δεν λύνει το ζήτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης, λύνει όμως κάτι πολύ πιο επείγον, την ανάγκη του παλαιστινιακού λαού να απελευθερωθεί από τον ζυγό του ισραηλινού φασισμού. Η ιδεαλιστική αλαζονεία που απαιτεί από τον παλαιστινιακό λαό να αγωνιστεί για μια γενικόλογη κοινωνική απελευθέρωση, παραγνωρίζοντας εσκεμμένα ότι προϋπόθεση για κάτι τέτοιο είναι η εθνική του απελευθέρωση, τελικά αποτελεί ένα ιδεολογικό συγχωροχάρτι στην ιμπεριαλιστική σφαγή.

Ο Ελληνικός λαός, έχοντας βιώσει για πολλές δεκαετίες τη φασιστική βία, δεν πρέπει να ξέχνα τη Παλαιστίνη και το δράμα που εξελίσσεται εκεί. Γιατί, ξεχνώντας τη Παλαιστίνη, ξεχνά και το αίμα που έχυσε ο ίδιος για να λευτερωθεί. Όσοι λαοί πολέμησαν τον κατακτητή, είναι λαοί που φεγγίζουν την ελπίδα, είναι λαοί αιώνια αδελφωμένοι. Γιατί οι αγώνες που έδωσαν δεν γνωρίζουν αποστάσεις, και διατηρούν, για πάντα, το απαράμιλλο θάρρος που επέδειξαν σαν συμβόλαιο αλληλεγγύης. Τη δεκαετία του 1940, ο ελληνικός λαός έγραψε τη δικιά του ιστορία πολεμώντας τους φασίστες και τους ντόπιους υπηρέτες τους. Οι αξίες που αναδείχθηκαν από την εποποιία των κομμουνιστών ανταρτών, είναι αξίες που παραμένουν αναπείρβλετες. Γιατί η αυταπάρηση, η πίστη και το θάρρος νίκησαν τις κακουχίες και το θάνατο, γιατί ενάντια σε κάθε πιθανότητα νίκης ή ζωής, οι αντάρτες κατάφεραν το αδύνατο. Σήμερα, οι παλαιστίνιοι αντάρτες εμφορούνται από τις ίδιες αξίες, γιατί διεξάγουν έναν ηρωικό αγώνα

πέρα από κάθε κοινή λογική που θα υπαγόρευε την υποταγή στην συντριπτική υπεροπλία του εχθρού. Όμως, η οργή και το πάθος ενός λαού δεν υποκύπτουν μπροστά στο αδιανόητο, ακόμα και αν το τίμημα πληρώνεται με αίμα. Γιατί μόνο με το αίμα, το δικό τους και το δικό μας, η ιστορία συνεχίζει να γράφεται και από τους (προς το παρόν) ηττημένους, διδάσκοντας την υποχρέωση του ανυποχώρητου αγώνα. Στη Παλαιστίνη, αυτή τη στιγμή χτυπά η καρδιά της ανθρωπότητας γιατί εκεί δίνεται ένας αγώνας για λογαριασμό όλων μας. Για να μπορούμε να λέμε πως δεν ηττηθήκαμε ακόμα, πως η αντίσταση είναι επίκαιρη, πως η ελπίδα είναι ζωντανή. Οι παλαιστίνιοι αντάρτες πολεμώντας καταρρίπτουν την απελπισία, την αμφιβολία και την απάθεια. Όλων μας. Και όπως θα έλεγε ο Μπρέχτ *“ περιμένουμε από τους θεατές τουλάχιστον να ντρέπονται”*.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ ΝΙΚΗ ΣΤΑ ΟΠΛΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Υ.Γ. Στη δεδομένη συγκυρία, οφείλουμε να τοποθετηθούμε, για την ώρα ακροθιγώς, για το πολιτικό τοπίο που διαμορφώνουν οι νέοι συσχετισμοί της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Είναι αναμφίβολο ότι η πτώση της Νέας Δημοκρατίας, αποτέλεσε για όλες τις αγωνιστικές δυνάμεις μια ύψιστη νίκη απέναντι στην αντιδραστικότερη κυβέρνηση της μεταπολίτευσης. Οι εκλογές που διεξήχθησαν, αποτύπωσαν τα όρια της κοινωνικής αντοχής (και ανοχής) στη περιθωριοποίηση, στην απαξίωση και τον εμπαιγμό. Η συνέλευση μας κατανοεί και σέβεται τη λαϊκή εντολή προς το ΣΥΡΙΖΑ, αναγνωρίζοντας το αντικειμενικά ευνοϊκότερο πεδίο που ανοίγει για τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα. Η αδιαμφισβήτητη αλλαγή του πολιτικού σκηνικού της χώρας, αποτελεί αντικειμενικά μια θετική εξέλιξη, που οφείλουμε με ψυχραιμία να επεξεργαστούμε. Όμως, η όποια επεξεργασία οφείλει να γίνεται υπό το πρίσμα των επαναστατικών θέσεων που υπερασπιζόμαστε, και του καθήκοντος να τις αναδιατυπώσουμε στους σημερινούς συσχετισμούς. Σε αυτό το πλαίσιο, είναι ήδη δεδομένο πως θα πρέπει να συγκρουστούμε με τις όποιες τυχοδιωκτικές μετατοπίσεις τμημάτων του κινήματος προς την αφομοίωση της κυβερνητικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ. Η αφομοίωση αυτή, αφορά την ενδεχόμενη υιοθέτηση μιας απλουστευμένης λογικής, που οριοθετείται στην σύγκριση μεταξύ των κυβερνητικών δυνάμεων (ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ), και των διαφορών τους στο επίπεδο της κοινωνικής πολιτικής. Η λογική του “λιγότερου κακού” ενέχει τον κίνδυνο να περιθωριοποιηθεί η επιλογή της σύγκρουσης με την διεθνή και ντόπια αστική τάξη, στο όνομα του “ πολιτικού ρεαλισμού” της εποχής μας, που αφορά την θεσμική και όχι επαναστατική αντιμετώπιση της κρίσης. Ταυτόχρονα, η σχετική αναβάθμιση του επιπέδου ζωής που θα επέλθει, είναι πιθανόν να υποβαθμίσει το επαναστατικό πρόταγμα στο σύνολο του, αφού, η οικονομική ανάταξη που θα θεμελιώσει τη λαϊκή στήριξη στον ΣΥΡΙΖΑ, δεν προσφέρεται, για κάποιους,

ως πεδίο επαναστατικών προτάσεων. Με άλλα λόγια, οι όποιες μεταρρυθμίσεις, που θα διαμορφώσουν ένα ευρύ πεδίο κοινωνικών συνανέσεων, φέρουν τον κίνδυνο αδρανοποίησης της επαναστατικής προοπτικής, σαν ανεπίκαιρη πολιτική πρόταση, από τη στιγμή που η κυβέρνηση εφαρμόζει μια φιλολαϊκή πολιτική. Θεωρούμε λοιπόν, πως αυτή τη στιγμή υπάρχει ο κίνδυνος πολιτικού αυτοεγκλωβισμού, γιατί ελλείψει ενός επαναστατικού μετώπου που θα εκφράζει ριζοσπαστικές θέσεις προωθώντας τη ρήξη με την αστική διαχείριση, το κίνημα θα εξαναγκαστεί στη λήψη μπροστά στις κοινωνικές συνανέσεις που θα αποσπάσει η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Όμως, πέρα από τις αντιικεμινικές αδυναμίες μας, η στάση κάποιων τμημάτων του κινήματος που κατά τη προεκλογική περίοδο καλούσαν ,έμμεσα ή ανοιχτά, για “ ΣΥΡΙΖΑ χωρίς αυταπάτες”, συνηγορεί στον πολιτικό καιροσκοπισμό που θα ακολουθήσει. Επανάταση, μετριοπαθή αντιπολίτευση και αναμίση θα συνθέσουν το νέο τοπίο αφομοίωσης του κινήματος, για μια “ρεαλιστική” προσέγγιση των νέων συνθετών του αγώνα. Είμαστε βαθιά πεπεισμένοι, πως το επαναστατικό πρόταγμα όχι μόνο δεν πρέπει να χάσει την ισχύ του, αλλά, πρέπει να επιταχυνθούν οι διαδικασίες επικαιροποίησης του, μέσω της άμεσης συγκρότησης των λαϊκών δυνάμεων του αγώνα. Η πίστη στην επανάσταση δεν αποτελεί το πρόσχημα για να υπερασπιστούμε τον “ιδεολογικό μας πατριωτισμό”, αλλά, το βασικό ανάγκωμα στην ηγεμονία της σοσιαλδημοκρατίας. Η επανάσταση είναι επίκαιρη και αναγκαία γιατί αφορά το μέλλον του λαού. Γιατί μόνο η σύγκρουση με την ΕΕ και την εγχώρια αστική τάξη μπορεί να ανοίξει το δρόμο για τη λαϊκή κυριαρχία και την υπεράσπιση των κοινωνικών συμφερόντων. Γιατί μόνο η επανάσταση μπορεί να μας βγάλει από τη κρίση αδούλωτους και αξιοπρεπείς. Η επαναστατική αντιπολίτευση στη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, είναι ο μόνος τρόπος το κίνημα να μην ενδώσει στα θάλατρα του μεταρρυθμιστικού, είναι η μοναδική οδός διαφυγής από τον ιδεολογικό και οργανωτικό αποδεκατισμό. Το πολιτικό κενό που θα δημιουργήσει η πτώση του ΣΥΡΙΖΑ όταν, αργά ή γρήγορα, προδώσει τις προσδοκίες της κοινωνίας δεν θα μπορεί να καλυφτεί, αν από σήμερα δεν συγκροτήσουμε μια επαναστατική αντιπολίτευση που θα μετατοπίσει το λαό ακόμα πιο αριστερά. Αν δεν αναχαιτίσουμε από τώρα, την επάνοδο της δεξιάς και την οριστική εγκαθίδρυση του καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης. Καθήκον του κινήματος είναι να διατηρήσει τις διαχωριστικές γραμμές του με τον ρεφορμισμό, να τιμωρήσει τους απερχόμενους φασίστες της ΝΔ και να εξοπλιστεί για να αντιμετωπίσει το ενδεχόμενο ενεργοποίησης ακροδεξιών προβοκατόρων. Όμως, καθήκον μιας επαναστατικής αντιπολίτευσης είναι και να αποφυγή τις αυτιστικές εξομοιώσεις αυτής της κυβέρνησης με όλες τις προηγούμενες, ασκώντας μια άκριτη βία που δεν εξυπηρετεί έναν συγκεκριμένο πολιτικό σχεδιασμό, αλλά, μια ιδεολογική “αντιεξουσιαστική” προσέγγιση που παραγνωρίζει την (τακτική) προσαρμογή του επαναστατικού σχεδίου στους σημερινούς συσχετισμούς. Σαφώς, η πολιτική βία θα πρέπει να επανακαθορίσει τους στόχους , τους χρόνους και τους τρόπους που θα εκφραστεί στο σημερινό περιβάλλον. Θα πρέπει να αφοσυκραστεί τους κοινωνικούς παλμούς, ώστε να γίνει μια βία προωθητική, και όχι αντιδραστική ,που θα σπλητεύει και θα χτυπά τις παλιωνδιές της κυβέρνησης και τους ιμπεριαλιστικούς εταίρους της. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ορκίζεται πίστη στα συμφέροντα του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου διατηρώντας τη χώρα σε κατάσταση αιμαλωσίας από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Και το μέλλον του λαού, όσο και του ΣΥΡΙΖΑ, τελικά θα καθοριστεί από αυτό το δεδομένο. Γιατί, η όποια φιλολαϊκή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ θα βρει σύντομα τα όρια της, όσο η χώρα δεν μπαίνει σε μια καθεστώς ρήξης (και όχι αναδιαπραγμάτευσης) με τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς που τη δεσμεύουν. Έχοντας αναλύσει, μέσα από τα κείμενα μας, το χαρακτήρα του καπιταλισμού, της κρίσης και του ιμπεριαλισμού, μια συνθηκολόγηση με τον ΣΥΡΙΖΑ θα αποτελούσε για την ομάδα μας μια ανεκδιήγητη παλιωνδιά. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι μια φιλοιμπεριαλιστική

μεταρρυθμιστική δύναμη, που αναγνωρίζει εκ θέσεως το καπιταλιστικό πλαίσιο διάρθρωσης της οικονομίας. Η συνέχιση της πορείας της χώρας μέσα στην ΕΕ, την Ευρωζώνη και το ΝΑΤΟ, αλλά, και η δέσμευση για συνέχιση της στρατηγικής συμμαχίας με τους ισραηλινούς φονιάδες στο επίπεδο στρατιωτικής και γεωπολιτικής συνεργασίας, αποτελούν τις κόκκινες γραμμές ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και στο επαναστατικό κίνημα. Με αυτά τα δεδομένα, η ομάδα μας δεν μπορεί να δώσει περίοδο χάριτος και θα εξακολουθήσει να υπηρετεί τη στρατηγική της: για την άμεση συγκρότηση ενός λαϊκού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου, για τη δημιουργία των επαναστατικών προϋποθέσεων της εποχής μας.

ΟΜΑΔΑ ΛΑΙΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ